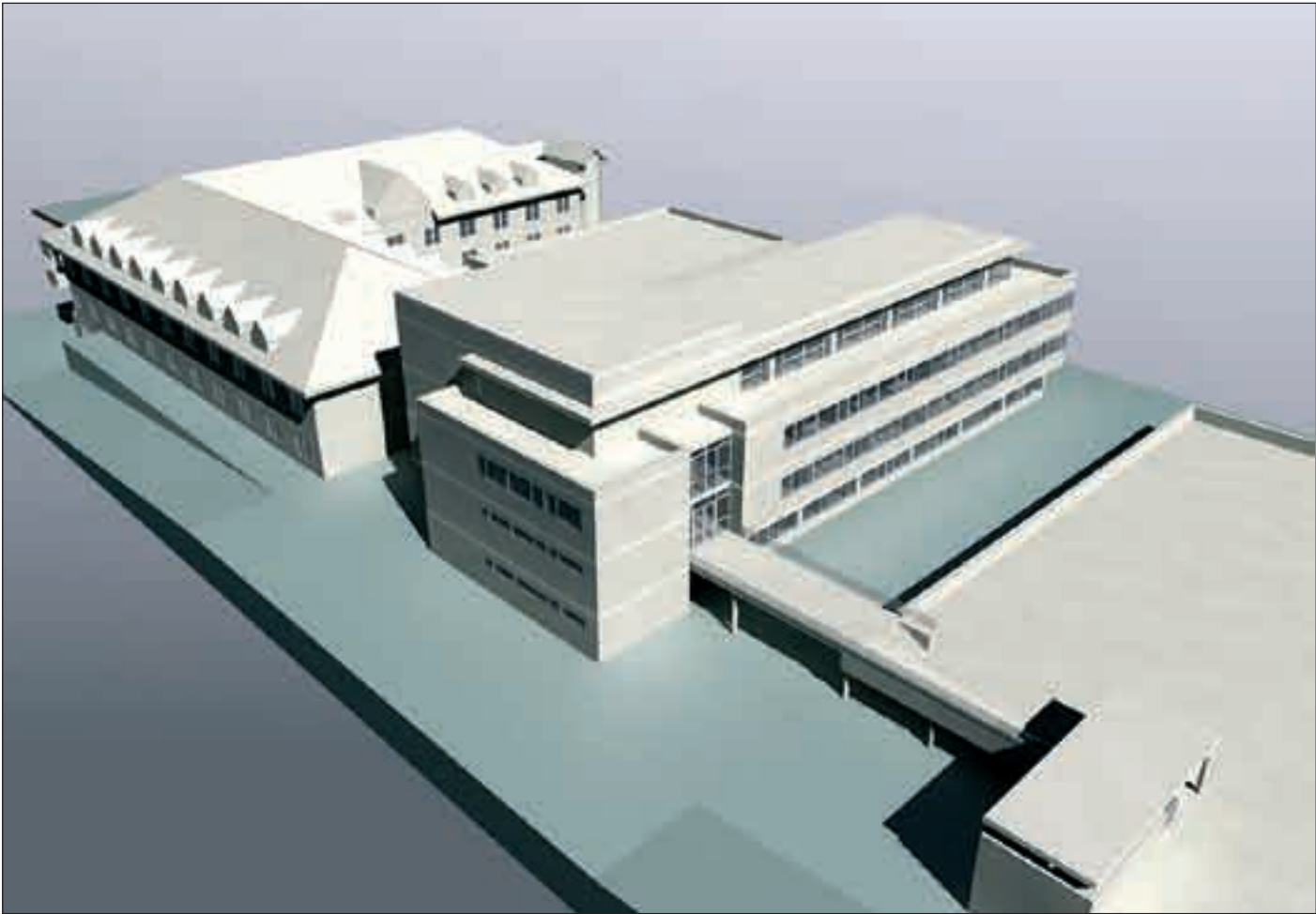

Az Érdi Emeltszintű Kistérségi Járóbeteg-szakellátó Központ kialakítása

Kistérségi járóbeteg-szakellátás fejlesztése a Közép-magyarországi Régióban

Az Érdi Emeltszintű Kistérségi Járóbeteg-szakellátó Központ kialakítása az előzetes terveknek megfelelően haladt augusztusban is. Az új épület szerkezetileg már elkészült, jelenleg a belső szakipari munkák folynak. Az intézményhez tartozó és a betegek, illetve a látogatók kényelmét szolgáló parkoló elkészült.

Az orvosi gépműszerek beszállítására vonatkozó valamennyi szerződés aláírásra került, és lezárultak a beszállítókkal a helyszíni telepítéssel kapcsolatos egyeztetések is. A tényleges telepítések szeptember második felében megkezdődnek.

A Közreműködő Szervezet az eddig benyújtott szám-lák elszámolása tekintetében mindent szabályszerűnek talált, és a helyszíni ellenőrzések is meggyőződtek attól, hogy az uniós pályázatban foglalt célok megvalósítása rendben halad.

A létesítmény határidőben történő megvalósulását semmi nem veszélyezteti. A járóbeteg-központ kialakítása a Nemzeti Fejlesztési Ügynökség által kiírt KMOP-4.3.2-2008-0003 számú pályázat keretében biztosított 1 320 167 360 forintos támogatásból valósul meg. A Nemzeti Fejlesztési

Ügynökség képviseletében a projekt során a Strukturális Alapok Programiroda jár el közreműködő szervezetként, a kivitelezési munkákat pedig a Progress-B '90 Zrt. végzi. A projekt az Európai Unió támogatásával, az Európai Regionális Fejlesztési Alap társfinanszírozásával valósul meg.

A szerkesztő jegyzete

Időszerű intelmek

Idejétmúlt szöveg, erőltetett frissítéssel – vélhetik most néhányan, arra gondolva, hogy az alábbiakban államalapító királyunk sokszor emlegetett intelmeinek aktuális színekre történő átfestése következik. Csalódást kell okoznom – és nem azért, mint a nem lenne mire „inteni” napjaink magyart. Bőven lenne indok arra, hogy az immár európai uniós polgárrá lett, gazdasági válságtól megtépázott honfiak komolyan vegyék, miszerint: „Immár itt az idő, amikor nem csak pépes ételt kell adnunk neked, mert ez puhává és kényeskedővé tehet, ami az erények pusztulásával, a bűnök meleggágyával, és a parancsolat semmibevevásával egyenlő, hanem néha korcos borral is meg kell itatnunk, hogy az ráirányítsa figyelmet azokra a dolgokra, amikre tanítalak.”. Csupán a rend kedvéért fűzöm hozzá: az Intelmek írója az elemzők szerint azért említ korcos bort (asperitas vini), mert abból keveset szokás inni...

Kezdve az elején: vannak, akik egyszerűen még mindig nem tudják hova tenni augusztus huszadikát. Új kenyér ünnepe, Alkotmány ünnepe vagy mégis Szent István? Emlékszem rá, hogy egy időben mindent „szentetleníteni” kellett, a főváros XVIII. kerülete is csak Pestlőrinc lehetett, a szegény államalapítót meg csak I. Istvánként említhettük. Hogy ez milyen mély nyomokat hagyott néhány, az időben szocializálódott honfitársunkban, arra bizonyosság egy-két elektronikus falfírka az internetes fórumokon. „Kiütést kapok attól a sokat olvasott nézettől, miszerint ez egy keresztény ország, egy frászt az!” – írja például az egyik sokoldalúan tájékozott véleményalkotó. Másikuk ennél is tovább megy: „Nekem egy városi ünnepségen ne tartsa-

nak kenyérszentelést, ha papot akarok látni, majd templomba megyek!” Aligha érdemes bármelyik kinyilatkoztatót vitapartnerre avatni, a kitételek csupán jelzésértékűek: ilyen is van. A különféle közéleti rendezvényeken megjelenő nagy létszámoktól a választási eredményekig azonban számtalan tény bizonyítja, hogy kevesen, és egyre kevesebben vannak, akiknek augusztus huszadika kenyérszentelés helyett inkább Rákosi Mátyás egykori emlékeztető plakátját idézi fel, amelyen a zömök pártvezető a búzakalászos közlül próbált kilátszani.

Az idei ünnepre sajnos rányomja bélyegét a közelmúlt számos természeti csapása. Egyes vidékeken az egész idei termés tönkrement, családok maradtak fedél nélkül az árvíz és a viharok nyomán. Lehet ilyen helyzetben önfeledten ünnepelni? Nyilvánvalóan nem, de lehorgasztott fejjel beülni a szoba sarkába természetesen ugyancsak nem megoldás. Az ünnep mértéktartó megünneplése mellett tehát idén a szolidaritás, az együttérzés és a konkrét segítség kap szerepet. Például hetek óta szinte nincs olyan Érdi Újság, amelyben ne számolnánk be személyek és különféle testületek akcióiról, amelyekkel a károsultak bajait kívánják enyhíteni. Nem önmutogató áldozatok ezek, hanem az önzetlen segítségnyújtás különféle megnyilvánulásai. Ahogy az Intelmekben olvashatjuk: „Légy irgalmas mindenkire, aki erőszakot szenved, lélekben soha ne feledkezz meg arról az isteni intelmről, hogy irgalmasságot akarok, nem áldozatot.”

[Handwritten signature]

Augusztus 20.

Erd Megyei Jogú Város Önkormányzata
tiszteltetettel meghívja Önt és családját
Szent István - napi ünnepségére
2010. augusztus 20-án a Magyar Földrajzi Múzeum kertjébe

Program:

10.30 Himnusz
Ünnepi beszédet mond J. Mezősas András polgármester
Szent István emléké
előadója: Kósa Rozália és a Duflovina székely népdalár
Könyvtárvezetés és áldás
Majdu Ferenc katolikus püspök
Erdélyi István: István református lelkész
Lőrincz Péter evangélikus lelkész
A megsemmisített kő és szülő kőfalánál
Részletek Székely Levente - Bródy János
István, a király és Deák, Urunk c. rockoperától
előadó: Földi Pál
Szózat

Írásom címe nyelvünk egyik leg-szebben hangzó fogalmi közé tartozik. Ugyanakkor a „hazafiság”, mint szó, nem csupán hangzásában, hanem – ami a legfontosabb – tartalmát tekintve is kiemelt figyelmet érdemel. Külalakra nézve szótöve a „ház”, amelyből valamennyi rokon értelmű szavunk származik. Felsorolva őket azonnal észrevesszük, hogy valamennyi egy szótövből ered, ám mindegyik más értelmet hordoz. Íme: ház, haza, házask, házaskadás, hazafi, hazafiság, hazatlan, hazafiatlan, hazaszeretet, hazatérés, hazaáruló, stb.

Történelmünkben voltak korszakok, amikor nem volt könnyű és veszélytelen hazafinak lenni. Először próbáljuk meg kifejezni, vagy legalábbis körülírni, mit jelent a szó, hogy „haza”? Nekem, kisiskolás koromból visszacseng a fülembé egy verssor: „Tudjátok e, mi a haza? / Az a hajlék, hol születünk, / hol a dajka este lenként / dúdolgatott dalt felettünk” Petőfi már túllép a házra, amikor így ír: „Itt születtem én ezen a tájon, / Az alföldi szép nagy rónaságon. / Ez a város születésem helye / Mintha dajkám dalával vón tele.”

Klasszikus költőink egész sorát idézhetném Balassi Bálinttól Nagy Lászlóig bezárólag, elemelve a hazáról írott verseket. Ám ez az írás akkor tanulmánnyá kerekednék, ami nem célom. A haza szűkebb értelemben az a ház, ahol születünk, ahol szüleink élnek és persze a ház kitágult fogalma, a táj, a vidék, az országrész.

Hazafiság

Később az iskolában megismerkedünk a haza földrajzával, iparával, kereskedelmével, kultúrájával, történelmével, amelyből kiemelkednek bukások és győzelmek, veszedelmek és újjászületések.

A haza tehát nem csupán a szűkebb értelemben vett szülőföldet jelenti, hanem magát a földrajzi, természeti valóságot, a fent felsoroltakkal együtt. A felsorolásból ugyanis nem lehet kihagyni a tudományokat, az irodalmat, a művészeteket, sőt, az identitásbeli és a valósi irányultságokat sem. Illyés Gyula „Haza a magasban” verséből kirajzolódik, hogy Trianon óta a határokon túl élő magyarokat is magunkénak érezzük és tudjuk. Az EU-ba való belépésünkkel pedig át is ölelhetjük őket. Néhány hónap még és mindnyájuk joga, hogy felvegyék a magyar állampolgárságot.

A hazafiság fogalma magában hordozva kínálja a szeretet jelenlétét is. De nem csupán ebből áll. Sokkal összetettebb ennél. Kiérezni belőle az együttérzést és azt a felelősséget, amely a haza történelméből – jó és rossz egyaránt – felénk, a kései utódok felé árad. A hazafiság legkevésbé csillogó szappanbuborék, vagy éppen ennek ellentétéként, egyáltalán nem elítélendő tulajdonsága valakinek.

Az elmúlt évtizedekben, az uralkodó kurzusban bőven akadtak, akik igyekeztek félre-

magyarázni, vagyis meghamisítani a hazafiság fogalmát. Elsősorban a „nemzetköziség” egyedül üdvöztető tanának és gyakorlatának hangsúlyozásával kívánták ezt elérni. Eközben mindig éreztették, hogy az a személy, aki „hazafias nézeteket vall”, az gyanúsán a fasizmus felé hajlik vagy egyenesen fasizsma! Rádásként egyesek mindig összekeverték a fasizmust a náciizmussal. Még ma is sok a tisztázatlanság vagy szándékos csúsztatás e téma körül. A hazafiság egyébként ma sem pártfüggő és soha nem is volt az. Aki magyarnak született, magyar anyanyelvű, az az egyén nemétől, vallásától, pártállásától függetlenül lehet hazafi, igaz, a hazafiakat még manapság is előfordul, hogy nacionalistának, sovínisztának bélyegzik.

Az idegen szavak szótárában ez áll a sovínizmusról: 1. más népek ellen gyűlöletet szító, a nemzeti felsőbbrendűséget hirdető, szélsőséges nacionalizmus. (Chauvin, /ejtsd: soven/ Napóleon-imádó, francia alak nevééről.) 2. szűk helyi érdekek, elfogult szélsőségek képviselője, a magasabbak rovására.

Helyénvaló tehát, ha egy hazafi – ragaszkodva identitásához, családjához, hazájához, annak történelméhez, kultúrájához – nyíltan megvallja népéhez, nemzetéhez és országához való tartozását és hűségét. Történelmi tény, hogy a magyar hazafiak mindig is átléptek a hazaárulókon, a kollaboránsokon, a labancokon.

Bíró András